

Ylem a povstalci

Vraky vesmírných korábů ozařovaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Světlé části strojů odrážely světlo tak, že při pozorování z dálky to vypadalo jakoby planina Zoxu byla pokryta malými třpytivými drahokamy. Všude vládlo ticho a klid, jen občas mírný vánek rozezvučel pokroucené ocelové pláty strojů. Nikdo by neřekl, že ještě před několika hodinami zde zuřila bitva mezi koráby Hvězdných rytířů a bitevními stroji povstalců soustředěných kolem generála Ribbina. Poté, co planeta Pandora byla vyloučena ze Společenství Vesmírných Světů, neboť soustavně porušovala zákony vesmíru, generál Ribbin soustředil kolem sebe představitele ostatních planet, které doposud nebyli nebo byli vyloučeni ze Společenství Vesmírných Světů, a usiloval o uchvácení moci nad celým vesmírem. Jediný zákon, který povstalci uznávali, byl zákon síly. Tak postupně přepadávali a ovládali malé planety na okraji vesmíru, neboť si byli velice dobře vědomi síly, kterou Společenství disponuje. Přímému střetu s armádou Společenství se doposud vyhýbali. Velice dlouho a přepečlivě připravovali plán, jak zničit co nejvíce strojů Hvězdných rytířů. Vhodný okamžik nastal, jakmile se zmocnili malé planety Luthys. Dráhu této planety kříží několik velkých

asteroidů a v minulosti již několikrát hrozila planetě srážka s těmito tělesy.

Protože zdejší obyvatelé nedisponovali takovou technikou, která by jim umožnila srážce zabránit, nikomu nepřijde divné, že obyvatelé planety opětovně požádají o pomoc Hvězdné rytíře. Obzvláště, když Hvězdní rytíři svou pomoc zde již několikrát poskytli. Povstalci nátlakem donutili představitele planety vyslat urgentní tísňové volání a poté, co byla zpráva potvrzena, a lodě Hvězdných rytířů se vydaly na cestu, odvěkli obyvatele planety do otroctví na Léthe, jednoho ze satelitů Pandory. Pak už jen v záloze čekali, kdy se Hvězdní rytíři objeví. Jakmile se stroje Hvězdných rytířů dostaly na oběžnou dráhu planety a rytíři se snažili navázat spojení s planetou, povstalci zaútočili. Povstaleckých strojů bylo tolik, že každý koráb Hvězdného rytíře napadlo rázem dvanáct povstaleckých lodí. Hvězdní rytíři byli zaskočeni a chvíli jim trvalo, než aktivovali vlastní zbraně a začali se bránit. O výsledku bitvy bylo ale již dávno rozhodnuto. Stroje Hvězdných rytířů se jeden za druhým řítily sestřeleni k zemi, a jako jeden z posledních byl zasažen Orel, koráb Hvězdného rytíře Ylema. Celá bitva trvala vlastně jen pár minut, a když se k zemi zřítíl i poslední zasažený stroj Hvězdného rytíře Ká-pada, povstalecké stroje obkroužily nad planinou Zoxu vítězné kolo a odletěli na základnu na druhé straně planety. Ještě dlouho trvalo, než se z hromady vraků přestalo kouřit a rozvířený prach se usadil. Všude zavládlo ticho.

Ticho však bylo náhle přerušeno řevem motorů. To na planině přistával velitelský bitevní koráb povstalců a s ním i jedna z nákladních lodí. Jen dosedla, otevřeli se vrata přetlakové komory velitelské lodi, a ven vyběhlo asi padesát vojáků v modrozelených kombinézách. Jako poslední vystoupil sám generál Ribbin. S mírným úsměvem na tváři přehlédl nejprve planinu s vraky korábů a pak jeho pohled spočinul na vojácích.

„Dobrá práce, chlapi“, zvolal, „dokonale jsme je zaskočili. Gratuluji vám k vítězství!“

„Děkujeme, veliteli“, ozvalo se sborové zařvání, „ale zásluhy patří tobě, to tys vymyslel skvělý plán“.

„Ano, vymyslel, ale bez vás bych jej nemohl realizovat. Však neztrácejme čas, oslavovat naše vítězství můžeme později. Nejprve je třeba z vraků vymontovat a odvézt vše, co by se nám mohlo hodit. Vymontujte hlavně komunikační techniku a zbraňové systémy, dále veškeré zásoby střeliva a palivové články. Co nepůjde vymontovat, to zničte.“

„A co posádka?“, ozval se s dotazem muž s kapitánskými výložkami na uniformě.

„Pochybuji, že je někdo naživu, kapitáne Griffine“, odvětil generál. „Ale pokud najdete někoho živého, rozhodneme podle jeho důležitosti. Známé osobnosti Hvězdných rytířů převezeme do zajetí a donutíme k spolupráci, ostatní na místě zabijte. Přece je nebudeme zbytečně žít“, zachechtal se. Odpovědí mu bylo souhlasné sborové zařvání.

„A nyní do práce“, zvolal Ribbin. „Vyrabovaný materiál ihned nakládejte do nákladní lodi“. Vojáci se rozeběhli všemi směry a zanedlouho bylo slyšet rámusení a rachot nástrojů od jednotlivých vraků. Z útrob nákladní lodi vyjel nakladač a již zanedlouho se vracel plný zpět. Než slunce zapadlo a krajinu pokryla úplná tma, nakladač vyložil svůj náklad ještě několikrát. „Pro dnešek končíme, ostatně nákladní loď je plná a přiletí až zítra ráno“ přerušil generál práci mužů. „Kapitáne Griffine, pro jistotu postavte hlídky“ dodal a zmizel v útrobách bitevní lodi. Vojáci se po malých skupinkách začali vracet do lodi.

„Ty a ty“ ukázal kapitán Griffin na dva muže, „máte hlídku“.

„A proč zrovna my? Měli jsme ji posledně!“ vzdorně odvětil jeden z mužů.

„O rozkazu se nediskutuje“ odvětil Griffin a vytáhl z pouzdra laserovou zbraň. „Ještě jedno slovo neposlušnosti a zabiji tě“, dořekl.

Muž se zamračil, ale už mlčel. Kapitán se zbytkem mužů zmizel v lodi a dva muži na hlídce osaměli.

„Ti teda řeknu Daku, že jsem měl jiné představy o tom, co budeme dělat, když jsem se přidával ke generálovi. Zatím jen samé násilí a loupeže. Nějak se mi to nechce líbit. Je toho už moc a určitě si to Společenství nenechá líbit, zvláště po tom, až se dozví, jak jsme jim zmasakrovali tuhle záchrannou výpravu.“

„A co chceš dělat Robe?“ odvětil druhý z mužů. „Dezertovat? To nemá šanci na úspěch. Víš, já jsem stejného smýšlení jako ty, i mé původní představy se rozcházejí se skutečností. Ale jak to udělat abychom měli nějakou šanci na úspěch?“

Rob usilovně přemýšlel. „Ještě nevím. Něco zkusím vymyslet. Určitě se nějaká příležitost naskytne jak zmizet. Možná bychom mohli zkusit oslovit i další muže“.

„No já ti nevím“, odvětil Dak. „Raději bych zatím o tom pomlčel a nevystavoval se zbytečnému riziku, že nás někdo udá generálovi. Víš, co by to pro nás znamenalo? Smrt“.

„Jo, a to dost pomalou. Udělali by z nás odstrašující příklad. Raději o tom s nikým nemluvme. Až přijde čas, utečeme“, dořekl Rob. „Teď se ale raději věnujme hlídce“. Oba muži se odmlčeli a do konce hlídky už spolu nepromluvili.

Sotva se slunce vyhoupllo nad obzor, z nitra lodi počali vystupovat vojáci. „Tak a do práce“, zvolal kapitán Griffin, „dnes to musíme dokončit a urychleně vypadnout. Brzy Společenství začne záchrannou výpravu postrádat a zcela jistě sem vyšlou někoho na průzkum. Ostatní bitevní lodi už odletěli a my jsme poslední. Dnes přiletí další tři nákladní lodě a tak nám odpadnou zbytečné prostoje. Fofrem!!!“ Na to slova se vojáci rozeběhli do všech stran a pokračovali v práci tam, kde včera skončili. Nakladače jeden za druhým zajížděly do skladových prostorů nákladních lodí, které po jejich zaplnění odlétaly. Vojáci

postupovali pásmem trosek. Tam, téměř na samém konci, při severním okraji planiny Zoxu, ležel na boku Orel, koráb Hvězdného rytíře Ylema. Na první pohled se zdálo, že koráb neutrpěl žádnou vážnější újmu, avšak při bližším pohledu bylo zřejmé, že tomu tak není. Trup korábu sice vážněji poškozen nebyl, zato v prostoru řídicího centra zela obrovská díra. Bylo zřejmé, že řídicí počítač je zcela zničen. Také kokpit lodi utrpěl značnou újmu. Ve velitelském křesle byla doposud připoutána postava, která na první pohled nevykazovala známky života. Ylem. Skupina vojáků se postupně dostávala blíž a blíž k Orlovi.

„Tak, a tato je poslední“, řekl jeden z vojáků a pozorně začal prohlížet trup lodi. „Moc z ní ale nevyrabujeme, centrální počítač je zničen.“ Škoda“, řekl druhý, „vypadá to na jednu z nejmodernějších lodí, které znám. Komupak asi patřila?“ S těmito slovy se voják přiblížil ke kokpitu a pozorně si začal prohlížet připoutanou postavu v křesle.

„Honem, pojd'te sem!“, přivolával ostatní vojáky. „Zdá se mi, že tento rytíř je ještě naživu.“ Ostatní vojáci rychle přiběhli a začali si rovněž pozorně prohlížet připoutanou postavu. „Ano, je to pravda, je naživu, cítím slabý tep“, potvrdil další z vojáků. „Kdo to je, znáte ho někdo?“, zeptal se voják, který prvně objevil, že Ylem stále žije. Odpovědí mu bylo jen několikrát zavrtění hlavou. „Pošlete okamžitě pro kapitána Griffina“, rozkázal. Kapitán Griffin s dalšími vojáky dorazil během pár chvil. „Tak copak to tady máte?“, zeptal se, když dorazil. Ale dříve, než mu voják stačil odpovědět, jeho zrak spočinul na nehybné postavě v křesle. „No to snad není možné, vždyť je to Ylem, jeden z nejmladších a nejznámějších Hvězdných rytířů!“, vykřikl. Mezi vojáky to zašumělo. „Ylem... Ylem...“. Jméno Hvězdného rytíře se neslo od úst k ústům. Bylo zřejmé, že nově příchozím vojákům je jméno Ylema velice dobře známé.

„Je na živu?“, zeptal se Griffin a dál si prohlížel Ylemovu postavu v křesle. Hlavu rytíře pokrývala zaschlá krev a pravá ruka byla zkroucena v nepřírozeném úhlu. „Ano, je“, odpověděl muž, „ale má smrt na jazyku“. „Ošetřete ho a opatrně dopravte do lodi“ rozkázal Griffin. „Ihned zavolejte generála!“ dodal.

Pětice mužů se opatrně snažila vyprostit Ylema z popruhů, které ho poutaly ke křeslu. Když Ylema nakládali na nosítka, ozval se z jeho úst slabý sten. Jeden z mužů poklekl a začal mu ošetřovat ránu na hlavě, která vypadala dost ošklivě. „Má proraženou lebku a nadvakrát zlomenou pravou ruku“, hlásil muž po chvíli. „A nemůžu vyloučit ani vnitřní zranění“, dodal. Právě v této chvíli dorazil generál Ribbin. Chvíli si mlčky prohlížel postavu na nosítkách. „Věnujte mu maximální péči, budeme ho ještě potřebovat. A informujte velitelství!“ rozkázal. „Kapitáne Griffine, na slovíčko“. Zatímco se pětice mužů skláněla u nosítek a ošetřovala Ylema, generál s kapitánem poodešli stranou.

„Je obrovská klika, že nám padnul do rukou zrovna Ylem“, začal generál. „Mám s ním tolik nevyřízených účtů. Jen díky němu byla má planeta vyloučena ze Společenství Vesmírných Světů. Myslím že i vy si s ním máte co vyřizovat, nemám pravdu, kapitáne?“

„Co máte v plánu, generále“, odpověděl Griffin nechávajíc otázku bez odpovědi.

„Donutíme ho ke spolupráci“ odvětil Ribbin.

„Pochybuji že se to povede. Zrada, to je něco, co Ylem nezná, čest je pro něj nade vše. Jeho čestné chování je příkladem všem ostatním rytířům“, pravil Griffin, „vím o tom své“.

„Ano, znáte ho dobře, vždyť jste také býval kdysi Hvězdným rytířem než vás z toho jejich spolku vyloučili. Ale máme určité metody. A pokud se to nepovede a nebude chtít spolupracovat, zabijí ho“.

„To by nebylo rozumné, generále“, odvětil Griffin, „mnohem rozumnější by bylo nechat ho jako rukojmí a vyměnit za naše lidi, které Společenství zajalo.“

Pětice mužů mezitím dokončila ošetření Ylema, zvedli nosítka a pomalu se vydali k lodi. Ribbin s Griffinem se vydali za nimi.

„Asi máte pravdu Griffine“, po chvíli přemýšlení odpověděl generál. „Jako rukojmí nám sice může velice dobře posloužit k výměně našich zajatých lidí. Nepochybuji o tom, že pro Společenství je Ylem velice cenný a vážený Hvězdný rytíř. Přistoupí na vše, jen aby Ylemovi zachránili život. Já mám s ním ale nevyřízené účty a pokud nebude s námi spolupracovat, zabijí ho. A co se týká našich lidí, je to jejich chyba, že se nechali zajmout.“

Griffin po poslední větě překvapením otevřel ústa. Chvilí mlčel a pak si polohlasem pro sebe odpověděl. „Bože, co je to za velitele, že je mu osud jeho mužů, kteří za něj bojují, lhostejný? Pro Společenství je Ylem velice cenný a zcela jistě udělají vše pro to, aby Ylema zachránili. A naše řádění nenechají bez povšimnutí. Brzy můžeme očekávat trestnou výpravu aby nám zabránili v dalším řádění. Začínám litovat toho, že jsem se přidal na stranu povstalců“.

Když společně dorazili k velitelské lodi, právě se dokončovalo nakládání posledního nákladu. Nosítka s Ylemem již zmizela v útrokách lodi a putovala na ošetřovnu.

„Kapitáne Griffine, převezměte velení a připravte loď k odletu“ pravil generál a zmizel rovněž v lodi. „Rozkaz generále“, odpověděl a na ostatní vojáky, kteří se pohybovali kolem vykřikl rozkaz. „Dokončit nakládání a odlétáme! Jako první odstartuje nákladní loď a velitelská loď chvíli po ní! Aktivujte zbraňové systémy!“

Vojáci začali rychle pobíhat kolem a dokončovali nakládání. Když zmizel poslední nakladač v útrokách nákladní lodi, přišli na řadu vojáci. Jako poslední nastoupil kapitán Griffin a hned zamířildo velitelské kabiny.

„Připraveni ke startu?“ zeptal se rádiem pilota nákladní lodi. „Ano“, zazněla odpověď. „Odlet!“ rozkázal a chvíli po té vydal povel ke startu i velitelské lodi. Motory zaburácely, prach na planině Zoxu se zvedl, a oba koráby jako šipky zamířily k modrému nebi.

„Vystoupat na orbitu!“ vyštěkl další rozkaz., „pak stanovím trajektorii dráhy na Pandoru“.

Lod' neustále zrychlovala.

„Oběžná dráha planety dosažena“, hlásil pilot velitelské lodi. Oba koráby zastavily. „Jaká je trajektorie dráhy?“

„Chvíli strpení, jen co daty nakrmím navigační počítač“ odpověděl Griffin a zadával do počítače jeden údaj za druhým. Když byla zadána poslední data, displej počítače se rozblíkal a po chvíli se na něm objevila řada čísel a kresba dráhy.

„Hm, počítač spočítal dráhu. Podle něj musíme vykonat ještě čtyři oblety planety, abychom získali potřebnou rychlost a mohli letět přímo k Pandoře. Cestou se také musíme vyhnout pásu asteroidů a dokonce prolétnout v těsné blízkosti černé díry. Nebude to jednoduchá cesta, ale nic jiného nám nezbyvá.“

„Není možný omyl, kapitáne?“ s těmito slovy vstoupil do velitelské kabiny Ribbin. „Jak dlouho nám cesta potrvá?“

„Omyl je vyloučen, veliteli“, odvětil Griffin. „A cesta nám potrvá téměř čtrnáct dnů.“

Ribbin přistoupil k navigačnímu počítači a pohlédl na obrazovku. „Vidím, že jste k pohonu lodi nepoužil motory na temnou energii. Proč? To by nám podstatně urychlilo cestu“.

„To ano, ale jak jistě víte, použití temné energie je Společenstvím soustavně monitorováno a zvýšilo by riziko našeho prozrazení, generále“ odpověděl kapitán. „Ovšem přejete-li si použít tento pohon.....“.

„Nebudeme zbytečně riskovat, použijte klasické iontové motory“, odpověděl generál a opustil kabinu. Griffin pohlédl na pilota velitelské lodi a nasadil sluchátka s mikrofonem. Pak zapnul vysílačku a naladil kanál nákladní lodi a začal s hlášením:

„Pro všechny na palubě velitelské a nákladní lodi! Příprava ke startu! Připoutejte se! Vracíme se na Pandoru! Obě lodi nejprve čtyřikrát obletí planetu a pak nastaví kurs do sektoru MB 32-14! Připravit! Pozor! Tři... dva.... jedna... start!!!“ Po těchto slovech zmačkl tlačítko na velitelském pultu a obě lodi začali obíhat kolem planety Luthys. Rychlost se stále zvětšovala. V okamžiku, kdy obě lodi dokončili čtvrtý oběh planety, gravitační síla je jako prakem vystřelila do dálav vesmíru. Mířili na základnu, na Pandoru.

Mnoho a mnoho světelných let odtud, v Garlenu, ve velitelství Společenství Vesmírných Světů, mezitím narůstaly obavy o osud záchranné výpravy. „Ještě se neohlásili?“ zeptal se vládce Rae, v nádherné zlatostříbrné kombinéze. „Ne pane“, odpověděl jeden

z měňavců u řídicího pultu a nepřestával otáčet kolem směrové antény. „Naposledy se ohlásili včera a od té doby není slyšet žádný signál. Je možné, že se dostali při pokusu o zabránění srážky planety Luthys s asteroidy na odvrácenou stranu planety a signál je rušen“.

„To se mi nezdá. Velitel Ká-pad, ale i ostatní rytíři jsou velice zkušení a tuto možnost by zcela jistě předpokládali. Spíše se muselo stát něco jiného. Že by se dostali do dráhy některého z asteroidů?“ Uvažoval nahlas vládce. „Ale i na to jsou až moc zkušení aby udělali takovouto školáckou chybu a špatně určili dráhu. Muselo se stát něco jiného. Pokud se neohlásí během příštího záblesku Gifry, vyšlete průzkumnou výpravu“ dopověděl a odešel z velitelské místnosti. Po jeho odchodu zavládl ve velitelství šum. „Musí to být vážné, i vládce se o osud záchranné výpravy obává“ pravil muž obsluhující radar. „Snaží se to sice moc nedat najevo, ale poznal jsem to z jeho hlasu. Ještě nikdy se nám nestalo, že by se nikdo z rytířů takhle dlouho neozval. Začínám mít také obavy“. Po těchto slovech se odmlčel a dál se věnoval obsluze antény radaru. I na ostatních, kteří ve velitelství byli a plnili různé úkoly, bylo vidět, že jsou situací zaskočení a i v jejich očích bylo možné číst jejich skryté obavy. Zbylý čas se líně vlekl. Pak nastala chvíle záblesku Gifry a ihned poté vstoupil vládce Garlenu zpět do velitelské místnosti. „Ohlásili se?“ Zeptal se tiše. Všichni jen mlčky zavrtěli hlavou.

„Ať ihned odstartuje průzkumná výprava!“ rozkázal.

V místnosti rázem nastal shon a rozezněl se poplašný klakson. Do vytí klaksonu se prostorem neslo hlášení: „Tým šest pohotovost, tým šest pohotovost!“

Do velitelské místnosti vběhli tři organici v uniformách Hvězdných rytířů. Vládce se před ně postavil a pravil: „Záchranná výprava, která odletěla nedávno na pomoc planetě Luthys, se neozývá. Něco se stalo a nevíme co. Vaším úkolem bude zjistit, jaký osud výpravu potkal a podat nám co nejrychleji o tom zprávu. Neriskujte a nevystavujte se zbytečnému nebezpečí. Je vám úkol jasný?“

„Ano, náš vládce“, ozvalo se sborově. „Zjistíme vše potřebné a podáme zprávu“. Organici se otočili a opustili místnost.

Jen chvíli poté, se nad základnu bezhlučně vznesly tři úzké lodě a průzkumná výprava opustila Garlen. Jakmile se koráby na oběžné dráze seřadily do formace a byly zadány data do navigačních počítačů, jako střely vyrazily ke svému cíli. Z okolních hvězd se rázem staly rozmazané šmouhy. Po celou dobu cesty se jednotlivé lodi snažily zachytit signál od planety Luthys. Bezvýsledně. Ticho v reproduktorech jen rušilo občasné zapraskání způsobené kosmickým šumem. Když byla Luthys na dohled, lodi vypnuly své motory a jen setrvačností se blížily k planetě. „Tady Ikarus 1, volám Ikarus 2 a Ikarus 3“ zvolal velitel průzkumné výpravy, jakmile se všechny lodi dostaly na oběžnou dráhu planety. „Zahájíme náš průzkum

nejprve tím, že vykonáme několik oběhů kolem planety v různých výškách nad povrchem. Ikarus 2 začne obíhat ve směru sever – jih a Ikarus 3 ve směru východ - západ. Já se svou lodí zůstanu prozatím na stacionární dráze. Jakmile někdo něco objeví, nahlásí to a všichni místo podrobně prozkoumáme. Rozuměno?“ „Ano, rozumíme“ ozvalo se z obou lodí. „Začněte s průzkumem!“ Zatím co obě lodi začaly obíhat ve stanovených směrech, Ikaros 1 udržoval stacionární dráhu nad planetou. Již několik oběhů v různých výškách bylo vykonáno kolem planety, když přišlo z Ikarosu 2 hlášení. „Na planině, která je v mapách označena názvem Zoxu, něco je, přístroje zaznamenali silnou magnetickou anomálii. Myslím, že by bylo vhodné planinu blíže prozkoumat“. „Ano, letíme tam“ ozval se rozkaz z Ikarosu 1. Zanedlouho už všechny lodi přistávaly na planině Zoxu, kterou pokrývaly vraky lodí.

„Tak takhle to tedy je“ pravil Za-tén, velitel průzkumné výpravy ke svým druhům když prohlédl nejbližší vrak. „Naše záchranná výprava zde byla přepadena a zničena. Proto jsme od nich nedostali žádnou zprávu. Musíme vraky prozkoumat a naše druhy důstojně pohřbít“. Hvězdní rytíři se rozeběhli po planině a zanedlouho se ozval hlasitý výkřik. „Veliteli, ze všech lodí je vyrabována komunikační technika a zbraňové systémy a piloti lodí jsou mrtví. Je tady i koráb Hvězdného rytíře Ylema, ale nemůžeme nalézt jeho tělo. Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Je klidně možné, že přežil a ti, kteří zničili naše lodě, ho zajali. Nebo se také zraněný snažil dostat odtud. Prohledejte okolí!“ Všichni tři aktivovali senzory a skenovali okolí kolem Orla. Po negativním výsledku velitel pátrání ukončil. „Musíme naše druhy důstojně pohřbít a nahlásit vše na Garlen“. Smutná práce zabrala dost času. Teprve když odstartovali z planiny Zoxu, Za-tén zapnul vysílačku a ohlásil na Garlen smutnou zprávu o ztrátě záchranné výpravy. Ve velitelství Garlenu zavládlo zděšení. Tohle opravdu nečekali. Kdo se opovážil jejich záchrannou výpravu napadnout a zlikvidovat? A když Za-tén ohlásil, že tělo nejmladšího z rytířů nebylo nalezeno, zavládl zde smutek a všechny bodlo u srdce. Vždyť mladý rytíř si svými hrdinskými činy vysloužil úctu všech obyvatel Garlenu i celého vesmíru.

„Je klidně možné, že Ylem byl odvečen někam do zajetí“, pokračoval v hlášení Za-tén, „ale kde ho hledat? Vesmír je obrovský a bude to jako když hledáme jehlu v kupce sena“.

„Vraťte se na Garlen“ zazněla odpověď z velitelství. „Musíme vypracovat plán a postupovat systematicky. Je-li Ylem ještě na živu, pár dní zpoždění nic neznamena“.

„Rozkaz, veliteli“ potvrdil Za-tén přijetí rozkazu a vzápětí vydal rozkaz lodím své skupiny „Letíme domů“. Všechny tři lodě jako střely vyrazily zpět ke Garlenu.

Jakmile přistály, všichni tři organici ihned zamířili do velitelské místnosti podat hlášení s podrobnou zprávou o své misi, a hned poté se zúčastnili porady, která byla okamžitě

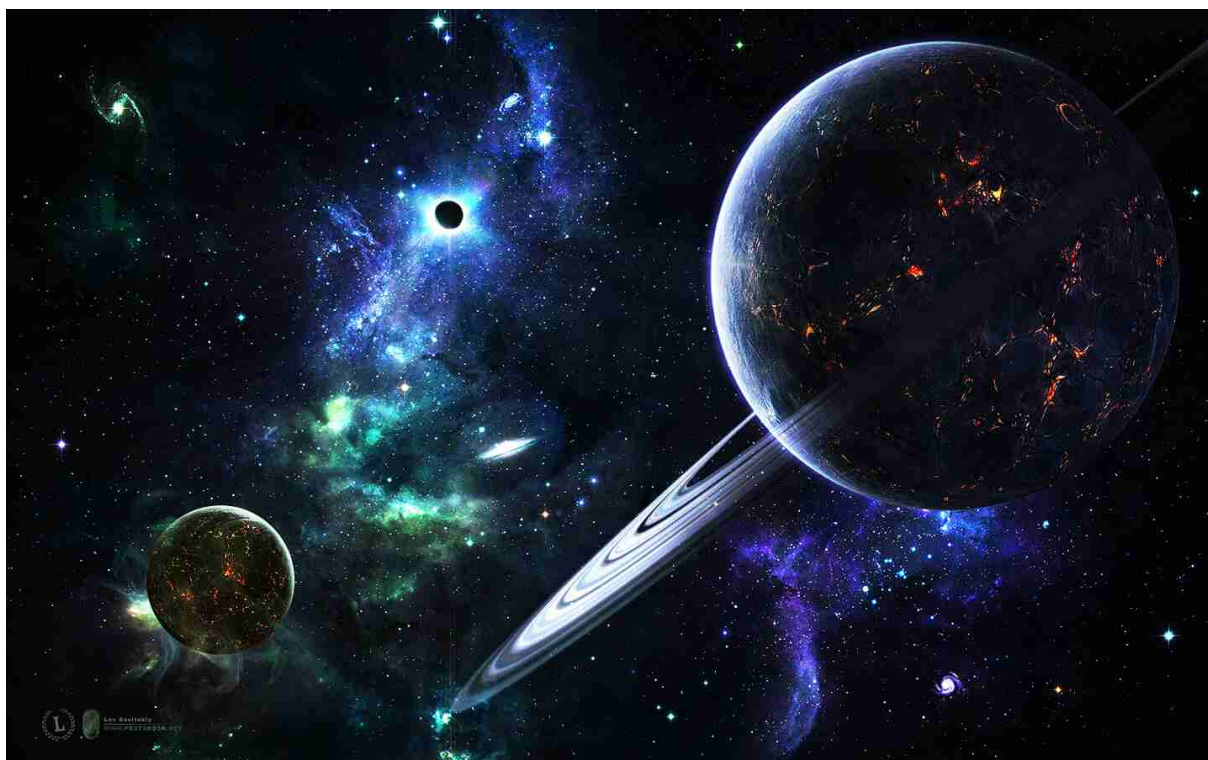
svolána. Tíživá atmosféra bolesti a smutku ze ztráty záchranné výpravy byla znát všude kolem; vlajky Společenství byly spuštěné na půl žerdi a smích obyvatel Garlenu, který se ještě před několika dny rozléhal všude kolem, odumřel.

Jakmile se Za-tén a jeho dva společníci pohodlně usadili v měkkých křeslech zasedací místnosti, porada začala. Po dlouhém vyčerpávajícím jednání byl přijat plán průzkumu vesmíru.

„Jestli nám ale nepomůže náhoda“, pravil vládce Garlenu, „je to skutečně tak, jak pravil velitel Za-tén, hledat Ylema je jako když hledáte jehlu v kupce sena. Věnujte proto maximální pozornost tomu, co se kde povídá. I maličkost nás může přivést na stopu. Nezapomeňte, že před námi stojí dva úkoly: Nalézt Ylema a potrestat útočníky, kteří mají na svědomí přepadení naší záchranné výpravy. S pátráním začneme od okraje vesmíru v sektoru XB-1 a další týmy začnou s hledáním v sektorech BX-12, HG-43 a SY-17. Postupujte směrem ke středu po jednotlivých sektorech a vše, co objevíte, ihned hlase. A po vás“, obrátil se vládce na skupinu osob ve vysílací místnosti, „chci, abyste mě neprodleně o všem informovali. A nyní se rozejděte ihned ke svým lodím a odstartujte!“ dokončil vládce Garlenu svůj dlouhý projev.

Zanedlouho ozbrojené lodě Společenství zamířily do určených sektorů a bylo zahájeno pátrání po Ylemovi.

Zatímco se jednotlivé lodě Společenství rozlétávaly do určených sektorů, ve velitelském křesle bitevního korábu povstalců se líně rozvaloval Griffin a poklimbával. Ze dřimoty ho vyrušilo hlášení palubního počítače.

„V dráze lodi asteroid, v dráze lodi asteroid“, zněl syntetický hlas z reproduktoru navigačního počítače, „Proveďte ihned úhybný manévr“.

Na tato slova Griffin vyskočil ze svého křesla a chopil se ručního řízení. Dřímota z něj rázem spadla. „Ještě že počítač hlídá dráhu“, zabrumlal si pro sebe a věnoval se ručnímu řízení. Pár úhybných manévrů a nebezpečí bylo zažehnáno. „Cesta na Pandoru je volná“ oznámil hlas počítače po chvíli. Griffin se opět posadil do křesla, ale tentokrát již nespál.

„Tak kolik času ještě potřebujeme, než se dostaneme na Pandoru“, zeptal se pro sebe a zmačkl tlačítko na ovládacím panelu počítače. Údaj, který se vzápětí rozblikal na obrazovce, mu vyloudil úsměv na tváři. „Výborně, budeme tam zítra ráno“ zvolal. „Musím o tom podat zprávu generálovi“ pravil a sáhl po krabičce interkomu. „Generále, navigační počítač oznamuje přílet na Pandoru na zítra ráno“ promluvil do interkomu. Také generálovi udělala tato zpráva evidentně radost, neboť vzápětí se ozvalo radostné „Výborně, hned přijdu za vámi“. A již za pár minut do velitelské kabiny vstoupil generál Ribbin.

„Nějaké problémy?“ zeptal se.

„Jen maličkosti“ odpověděl kapitán Griffin. O tom, že před chvílí musel provádět úhybný manévr před asteroidem, raději pomlčel. Věděl, že by jej generál nepochválil, kdyby se dozvěděl, že spal a nevěnoval se plně řízení lodi.

„Až budeme dostatečně blízko, pokuste se navázat spojení kapitáne a řekněte jim, koho máme na palubě. Určitě se zblázní radostí. A mimochodem, náš zajatec se sice ještě z bezvědomí neprobral, ale přístroje již zaznamenaly narůstající mozkovou aktivitu. Myslím, že to nebude dlouho trvat a Ylem nabude vědomí. Ten se bude divit kde je“, zachechtal se, otočil se na podpatku a vyšel z místnosti.

Griffin se pohodlně usadil do křesla a pozorně sledoval prostor před sebou a občas pohlédl na monitor se zakreslenou dráhou k Pandoře. Vše bylo v pořádku, trajektorie dráhy nevybočovala z normálu a cesta rychle ubíhala. Jakmile se loď dostala na vzdálenost 500000 km od měsíce Léthe, Griffin vyslal rozpoznávací signál a krátkou zprávu o návratu obou lodí na základnu. Toto opatření bylo nutné, neboť na Léthe byla umístěna vojenská základna, která měla za úkol střežit všechny příletové trasy k Pandoře. Silné vojenské posádky byly umístěny i na dalších dvou měsících planety. A pokud by loď nevyslala rozpoznávací kód včas, riskovala by zničení vlastními silami. Veden obavou, aby Pandora nebyla odhalena jako centrum povstalců, rozkázal totiž generál Ribbin sestřelit bez milosti každou loď, která se k Pandoře na vymezenou mez přiblíží. Již celá řada obchodních lodí, které zde chtěly prodat nebo nakoupit zboží, byla takto zničena. Chvíli po té, co Griffin vyslal rozpoznávací signál, přišla odpověď z Léthe.

„Vítáme vás, generále Ribbine zpět na Pandoře. Jaká byla cesta?“

„Vše proběhlo v naprostém pořádku a máme s sebou také jednoho zajatce. Nechal bych vás hádat koho, ale stejně byste to v životě neuhodli a tak vám to hned prozradím. Máme Ylema, nejmladšího z Hvězdných rytířů“, odpověděl Griffin. „Co na to říkáte?“

Chvíli bylo ticho a pak se z reproduktoru ozval nadšený výkřik. „To snad není možné! Doopravdy máte Ylema? Teď se mu můžeme pomstít za to jeho vměšování do našich záležitostí a za všechny problémy, které nám způsobil“.

„To ano, ale nejprve musí nabýt vědomí“, krotl nadšení velitele základny Griffin. „Je totiž vážně zraněn a potřebuje regenerační přístroj. O tom později, teď mi sdělte parametry dráhy, po které mám sestupovat k Pandoře“.

„Ano, jistě, hned to bude, kapitáne. Do navigačního počítače zadejte tato data – vzdálenost 250 M, úhel sestupu 3.2°, rychlost 320. Tato dráha vás bezpečně provede všemi nástrahami, které jsou kolem Pandory rozestety a které zlikvidují každou loď, jež se přiblíží po jiné dráze“. Griffin zadal parametry dráhy do navigačního počítače a za chvíli, následován nákladní lodí, sestupoval velitelský koráb bezpečně k Pandoře. V momentě, kdy již měli za sebou polovinu sestupu, znovu vstoupil do kabiny generál Ribbin a přepnul ovládání lodi na manuální řízení. Bylo vidět, že loď ovládá bravurně. Prolétli v tak těsné blízkosti měsíce Léthe, že pouhým

okem mohli na měsíci rozeznat vojenské základny, které zde byly rozmístěny. Ještě několik úhybných manévřů a brzy přistanou na Pandoře.

„Do přistání zbývá jedna minuta“, ohlásil palubní počítač. „Připoutejte se“, pokračoval hlas z reproduktoru a na monitoru se rozblíkal červený symbol bezpečnostního pásu.

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna kontakt! Přistáli jsme!“, dokončil hlášení hlas z reproduktoru.

Když se usadil zvířený prach, otevřely se dveře nákladového prostoru a vojáci začali vystupovat. Jako poslední vystoupil generál. Pročísl si vlasy, nasadil čepici a porozhlédl se kolem.

„Vyložte všechn náklad a uložte jej do skladů!“, rozkázal. „A našeho zajatce, rytíře Ylema dopravte do cely a pevně připoutejte, ať pozná naši pohostinnost!“, dodal ironicky.

Muži se okamžitě dali do práce a po chvíli naložené nákladní vozy počaly materiál odvážet do skladů. Jako poslední vyložili nosítka s Ylemem a šestice mužů, doprovázena samotným generálem, zamířila k vězení, které bylo obehnáno vysokou kamennou zdí. V jedné z jeho místností byl zabudován guér, ukořistěný na lodi měňavců, při poslední přepadové akci.

Do malé, stroze zařízené místnosti pronikalo okénkem vysoko ve zdi jen trochu světla. Přestože celá místnost tonula v šeru, bylo možno rozeznat obrysy postavy, která ležela připoutána k lůžku. Na lůžku neležel nikdo jiný než Ylem, nejmladší z Hvězdných rytířů. V tom zavrzaly otevírané dveře a do místnosti vstoupil generál Ribbin se svým doprovodem. Místnost zalilo prudké bílé světlo.

„Prohlédněte ho a řekněte mi, jestli už bude schopen probuzení“, rozkázal generál muži po své levici. Ten přistoupil k lůžku, uchopil Ylema za ruku a zjišťoval tepovou frekvenci. Pak vytáhl ze svého kufříku několik lékařských přístrojů a pokračoval v prohlídce.

„Tak co, jak to s ním vypadá?“ otázal se po chvíli netrpělivě generál. „Bude už schopen probuzení?“

„Ještě jsem nedokončil prohlídku, trochu trpělivosti by vám neuškodilo, generále“ odvětil muž a přitom dále Ylema prohlížel. Po chvíli se narovnal a otočil se ke generálovi.

„Ano, zítra ho budete moci zkusit probudit z umělého spánku“ pravil. „Sice bych ještě raději počkal, ale vidím, jak jste netrpělivý. Je tu určité riziko, že se probuzení nepovede, ale to bych vám asi marně vysvětloval, že.....“ dodal ironicky.

„Děkuji Vám, můžete jít, víc jsem po vás ani nechtěl“. Muž s mírnou úklonou odešel z místnosti.

Po té se generál pootočil k muži, který postával v rohu místnosti a s rukama zkříženými přes prsa sledoval dění v místnosti.

„Griffine, zítra ho probudíme a do té doby mi ručíte za to, že se k němu nedostane nikdo kromě mě, rozuměl jste?“

„Ano, postavím před dveře hlídku a poučím jí, že nikdo kromě Vás k Ylemovi nesmí. Čeho se ale vlastně bojíte? Co by kdo z toho měl, kdyby se k Ylemovi dostal? Vždyť je v bezvědomí! Nechápu, co to má znamenat?“ odpověděl Griffin. Generál však nechal jeho otázky bez odpovědi, otočil se na podpatku a odešel z místnosti. Ostatní muži z jeho doprovodu postupně opouštěli místnost a jako poslední opustil celu kapitán Griffin s vojákem jménem Rob.

„Zůstanete tady a podle rozkazu generála nikdo kromě něj dovnitř nesmí, rozuměl jste?“ Voják přikývl. „Pak sem pošlu někoho, aby vás vystřídal“ dodal Griffin, otočil se a odcházel.

„Pane kapitáne?“ zvolal voják. „Mohu se vás na něco zeptat?“ Griffin se otočil a překvapeně zíral na vojáka. To se mu ještě nestalo, aby jej Rob takto uctivě oslovil, panovala mezi nimi spíše nevraživost. „Prosím?“ vykoktal překvapeně.

„Chtěl bych se Vás zeptat, co si vše o tom myslíte? Myslím tu naši akci s přepadením a likvidací flotily Hvězdných rytířů a zajetím Ylema. To nám přece nemůže jen tak projít a Společenství určitě vyšle výpravu, aby nás potrestala. Od samého začátku, co jsem se ke generálovi přidal, pácháme samé násilí a loupeže. Mé ideály byly úplně jiné a je mi proti srsti dál se na všem podílet. A mimo to mám strach. Bojím se o svůj život,“ tiše dodal voják.

Kapitán Griffin překvapeně zíral na vojáka. Dalo by se říci, že jeho slova mu téměř vyrazila dech. Po chvíli mlčení tiše pravil.

„Tak byste neměl mluvit. Víte co by se Vám stalo, kdyby se to těchto slovech a o vašem smýšlení dozvěděl generál? Ale nemusíte se bát, já mu to neřeknu,“ dodal a chtěl odejít.

Rob však pokračoval: „I z některých vašich gest a slov je patrné, že s jednáním generála nesouhlasíte, dobře jsem si toho všiml. A určitě vám také není milé, že nás generál dostal do maléru, který pro nás pro všechny může skončit smrtí.“

Griffin si tiše povzdechl a přistoupil blíže k vojákově. „Důvěru za důvěru, Robe. Také já si myslím, že ta naše akce s přepadením a likvidací Hvězdných rytířů byla naprosto zbytečná, a že Společenství ji nenechá nepotrestanou. Už moc dlouho pácháme bezpráví a násilí. Naše cesta je lemována ztracenými životy a zničeným majetkem. Když jsem se přidával ke generálovi, netušil jsem, že se budu podílet na tom, co dnes provádíme. Je mi z toho smutno a lituji svého někdejšího rozhodnutí. Jsem rád, že jsem ve vás poznal muže, který smýšlí podobně jako já. Kéž by nás bylo víc, to by se snad něco nechalo dělat.“

„Stejně jako já smýšlí i Dak. Víím to určitě, mluvili jsme spolu o tom tu noc, co jsme měli hlídku, po zničení Hvězdných rytířů na planetě Luthys. Vzpomínáte? Určil jste nás tehdy na hlídku...“

„Tři...“, zamyšleně pronesl Griffin. „Tři proti všem povstalcům a generálu Ribbinovi? No nevím. Zkusím něco vymyslet a pak Vám dám vědět.“

„O.K., já také zkusím něco vymyslet. A ještě mám na vás, pane kapitáne, poslední otázku: Je pravda to, co se mezi vojáky povídá, že jste také býval kdysi Hvězdným rytířem?“

„Ano, ještě před časem jsem byl Hvězdným rytířem. Ale protože jsem z nerozváženosti porušil jejich zákony, byl jsem z řad rytířů vyloučen. A s Ylemem jsme kdysi bývali dobří přátelé. Kdyby se tak čas mohl vrátit zpátky a mohl jsem svůj čin vzít zpět“, pravil Griffin a povzdechl si. „A teď už musím jít.“ Podal Robovi ruku a odcházel dlouhou chodbou. Rob se za ním zamyšleně díval.

„Je dobře, že je na naší straně, má zkušenosti a postavení. S jeho zkušenostmi určitě na něco přijdeme,“ pro sebe si pravil Rob. Muž na hlídce osaměl. Po určité době, která mu připadala jako celá věčnost, se chodbou ozvala ozvěna přicházejících kroků. Muž, který přicházel, přistoupil k Robovi. Byl to Dak.

„Posílá mě kapitán, mám tě vystřídat. Prý abys mohl jít na večeři,“ řekl. „Co se to s ním stalo? Je jak vyměněnej, a nějak divně si mě prohlížel,“ pokračoval voják.

„On ti nic neřekl?“ otázal se Rob.

„Ne, a co mi jako měl říct?“ zeptal se Dak.

Rob mu v rychlosti pověděl o rozhovoru s Griffinem.

„Tak to je tedy dobrý, on je na naší straně, to bych teda nikdy nečekal. Začínám věřit, že s jeho pomocí se nám útek z Pandory povede. A teď jdi na tu večeři,“ pravil.

Než však stačil Rob odejít, ozvaly se opět spěšné kroky. Přicházel kapitán Griffin.

„To je dobře, že jsem Vás tu zastihl oba. Alespoň to nemusím říkat dvakrát. Přemýšlel jsem o všem a dospěl jsem k názoru, že jediné co můžeme udělat, je informovat Společenství o všem, co se stalo a kde má generál základnu. Také se musí dozvědět, že zde drží Ylema a že jej chce generál donutit ke spolupráci.“ Kapitán mluvil rychle, jakoby se obával toho, že jej někdo přeruší.

„Zprávu o Pandoře zašlu Společenství já, mám přístup do řídicího střediska. Vy se budete řídit mými pokyny a také mi pomůžete ochránit Ylema. Souhlasíte?“ Oba muži tiše přikýkli.

„Generál je rozhodnut Ylema donutit ke spolupráci násilím, případně jej zabít. To se ale nesmí stát. Ve vhodné chvíli musíme Ylemovi sdělit, že jej chceme ochránit.“

„No ale bude nám věřit?“ zeptal se Rob. Griffin zavrtěl hlavou.

„Ze začátku nebude, ale jakmile pozná, že to s jeho ochranou myslíme vážně a co kvůli němu riskujeme, uvěří nám. Já se ještě dnes v noci pokusím dostat do řídicího střediska a vyslat zprávu Společenství. Musím si ale napřed vymyslet důvod, proč tam jít, kdyby se někdo ptal.“

Ted' už raději Robe pojďme, at' nás nikdo nevidí pohromadě. Těžko bych pak vysvětloval, že se tak dlouho bavím s podřízenými.“ Oba muži odešli a Dak před dveřmi Ylemovi celý osaměl.

Na druhý den ráno si generál Ribbin povolal k sobě kapitána Griffina. „Připravte vše, co je třeba k probuzení Ylema, kapitáne. Chci, aby vše proběhlo bez sebemenších problémů.“

„To je už přeci dávno připraveno, generále,“ odvětil Griffin.

„S probuzením se začne, jakmile rozkážete,“ dodal.

„Tak tedy pojďme, nemohu se dočkat toho, až uvidím, jak se bude Ylem tvářit, až ho probudíme,“ zachechtal se a oba muži vyšli ze dveří. Cestou k cele, kde byl Ylem držen, se zastavili pro členy velitelského sboru. Společně došli ke dveřím Ylemova pokoje.

„Tak co, vše v pořádku?“ otázal se generál vojáka, hlídkujícího přede dveřmi. „Nepokoušel se někdo dostat dovnitř?“

„Vše v pořádku pane. Nikdo tady nebyl,“ odvětil Dak, otevřel dveře celý a přidržel je otevřené. Generál mírně pokývl hlavou a vstoupil do místnosti, doprovázen ostatními členy velitelského sboru. Když procházel dveřmi kapitán Griffin, Dak zašeptal: „Tak jak, pane kapitáne, povedlo se vám dostat se do řídicího střediska a odeslat zprávu Společenství?“

„Ted' ne, Daku, až pak, vzbudili bychom pozornost,“ rovněž šeptem odpověděl Griffin a vstoupil do místnosti. Dak za ním zavřel dveře. Ylem ležel na lůžku přesně tak, jak jej včera večer opustili. Generál se porozhlédl po ostatních mužích a jeho zrak spočinul na Griffinovi. Kývl hlavou a přikázal mu začít s probuzením.

Griffin přistoupil k řídicímu panelu oživovací jednotky a začal mačkat jednotlivá tlačítka. Barevné kontrolky se rozsvěcovaly jedna po druhé. Přístroj začal hučet a kontrolky se rozblikaly rychleji. Hučení přístroje sílilo a pomalu se stával hukot nesnesitelným. Když nepříjemný zvuk dosáhl maxima, přestaly kontrolky blikat a hukot přístroje odezněl. Ylem na lůžku prudce vydechl. Chvíli se nedělo nic a pak se začala jeho hrud' pravidelně nadzvedávat a v očních víčkách mu několikrát škublo. Muži v místnosti Ylema sledovali se zatajeným dechem. Nikdo ale nepromluvil. Ještě párkrát Ylemovi zacukala víčka a pak otevřel oči. Jeho rty se začaly pohybovat a z úst vyšla tichá slova.

„Co se to ... se mnou stalo? Kde to jsem?“ Mluvil tiše a přerývaně. Jeho zrak klouzal chvíli po stropu místnosti, náhle jej sklopil a začal si prohlížet skupinu mužů v cele.

„Vždyť ... to je Ribbin a ... taky Griffin Griffi co ty ... tady děláš?“

„Vítej na Pandoře, ty zmetku!“ vykřikl generál. „Jsi v mé moci a můžu si s tebou dělat, co chci! Teď se ti pomstím za to, že kvůli tobě byla Pandora vyloučena ze Společenství!“ hulákal generál na Ylema. „Těš se!“

Ylem neodpověděl a jen se na generála s opovržením díval.

„Myslím, že by měl Ylema nejdříve prohlédnout zdravotník zda je vše v pořádku,“ ozval se kapitán Griffin.

„To jako proč?“ vyštěkl generál. „Stejně to ten pes má spočítané.“

„Myslel jsem kvůli výsledku, aby nám při něm nezkolaboval,“ odpověděl Griffin a vyhýbal se pohledu na Ylema. Než stačil generál odpovědět, ozval se muž, který Ylema prohlížel včera večer. „Myslím, že má kapitán pravdu, generále. Ostatně bude to chvílka a ta vás nezabije.“

„No dobře, prohlédněte ho!“ utrl se generál na zdravotníka. Než ten ale stačil přistoupit k Ylemovu lůžku, na oživovací jednotce začala blikat kontrolka a rozezvučel se varovný signál. Griffin rychle přistoupil k jednotce a zmačkl několik tlačítek.

„Oživení není úplně dokončeno, je potřeba několik hodin klidu na dokončení,“ pravil.

„Souhlasím s kapitánem, je potřeba dát Ylemovi několik hodin klidu,“ přidal se muž, který se před několika okamžiky chystal Ylema prohlédnout.

Generál se chvíli díval nerozhodně z jednoho na druhého.

„No dobrá,“ řekl nakonec, „dopřeju mu několik hodin klidu, ale pak už ne! A kapitáne Griffine, postavte hlídku jako včera!“

Po tomto rozkazu opustil generál celu. Ostatní odcházeli za ním.

Jako poslední opouštěl místnost Griffin. Než za sebou zavřel dveře, vrhl krátký pohled na Ylema. Ten měl však zavřené oči. Kapitán zavřel a obrátil se na Daka, který stál doposud na hlídce.

„Pokyny generála jsou stejné jako včera, nikoho k Ylemovi nepouštět,“ řekl hlasitě a šeptem dodal „nepodařilo se mi včera večer dostat do řídicí místnosti, snad to vyjde dneska. Řekněte to Robovi, pošlu ho, aby vás vystřídal.“ Pak rychle odešel.

Po návratu do svého pokoje se Griffin usadil do svého oblíbeného křesla vedle velkého okna a zamyšleně hleděl ven. Na obloze se třpytil srpek měsíce Léthe.

Přemýšlel o tom, jak to udělat, aby z řídicí místnosti mohl poslat zprávu Společenství a nikdo ho nepodezíral, že to byl právě on. Ale ať si namáhal hlavu sebevíc, na nic kloudného nepřišel. Do řídicí místnosti sice mohl přijít, kdy se mu zachtělo, ale při vstupu musel použít svůj osobní kód. Také věděl, že zprávu, kterou vyšle Společenství, zachytí monitorovací stanice na Léthe a ta okamžitě podá zprávu generálovi. Pak už by jen stačilo porovnat čas zachycení zprávy s údaji, kdo kdy vstoupil do řídicí místnosti. Jak to jen tedy udělat?

„Asi nejlepší by bylo, kdyby nás do místnosti vstoupilo několik najednou, to by nás podezřelých bylo víc a než by se vše vyšetřilo, mohlo by být dávno po všem,“ uvažoval nahlas. „Jak to ale navléknout?“ Probíral jednu možnost za druhou a postupně je zamítal.

„Ne, to nejde. A to také ne.“ Zamítal jednu variantu za druhou a čas rychle utíkal. Srpek měsíce se klonil k západu. Nakonec ale Griffin dospěl k rychlému řešení. Pomohla mu náhoda.

„Velitelský sbor okamžitě do řídicí místnosti, opakuji, velitelský sbor okamžitě do řídicí místnosti!“ ozval se z komunikačního zařízení hlas generála. „K Pandoře se blíží neznámá loď!“

Griffin vyskočil z křesla. „Jako na zavalanou!“ pomyslel si v duchu. Vyběhl z pokoje a přidal se k mužům, kteří již běželi do řídicího centra. U dveří do místnosti již stál generál a právě na klávesnici vyťukával svůj osobní kód. Jakmile dokončil identifikaci, dveře se otevřely a všichni vpadli do místnosti.

„Tak copak to máme za loď,“ zeptal se generál muže, který seděl před velkou obrazovkou.

„Její identitu se nám nepodařilo zjistit. Loď opakuje pořád dokola volání o pomoc. A neustále se k nám přibližuje,“ odpověděl muž.

„Okamžitě zničit! Kdoví co je to zač a nebudeme riskovat nějaké trable!“ Rozkázal generál a přistoupil blíže k ovládacímu panelu zbraňového systému. „Nadiktujte mi aktivační údaje!“

„Ale pane, loď se nachází ještě za vymezenou zónou,“ odporoval muž.

„Nezájem, ty data k sakru“ Generál se vztekle podíval na muže a ten si odkašlal a začal pomalu diktovat. „Úhel 4,8°, vzdálenost 0,97, náměr“

Griffin využil situaci kdy všichni ostatní muži sledovali generála, zadávajícího data do počítače, a přitočil se k pultu vysílače. Na klávesnici opatrně začal vyťukávat zprávu pro Společenství a přitom dával pozor, zda ho některý z mužů nevidí. Ti ho ale nesledovali. Psaní šlo pomalu, a právě ve chvíli, kdy se na displeji objevil celý text zprávy „PRO SPOLEČENSTVÍ VESMÍRNÝCH SVĚTŮ. YLEM JE ŽIV A JE DRŽEN V ZAJETÍ NA PLANETĚ PANDORA“, začal generál s odpočítáváním.

„Tři, dva, jedna, pal! Sbohem neznámá lodi!“ zvolal generál a zmačkl knoflík na pultu. Oblohu rozzářilo bílé světlo ze zničeného korábu. V témže okamžiku Griffin odeslal zprávu a vmísil se mezi ostatní muže. Ti mu nevěnovali žádnou pozornost. „Dobrá trefa, generále,“ pravil Griffin a poklepal generálovi na rameno. Ten se na něj otočil.

„Kapitáne Griffine, zavolal jsem vás sem všechny, protože chci, aby každý muž z velitelského sboru uměl ovládat zbraňové systémy. Udělte ostatním školení a procvičte to s nimi.“ A po těchto slovech odcházel z místnosti. Ve dveřích se ještě otočil a dodal: „Až skončíte, máte volno. A zítra ráno sraz u mne, a pak si společně půjdeme promluvit s Ylemem“.

Zprávu, kterou vyslal kapitán Griffin Společenství Vesmírných Světů o tom, kde se Ylem nachází, zachytili v Garlenu s několikaminutovým zpožděním. Muž, který zprávu přijal, chvíli nevěřícně zíral na text, po té vyskočil a ihned běžel informovat vládcu Společenství. „Pane, zachytili jsme zprávu, že Ylem je držen v zajetí na planetě Pandora!“ vpadl muž do místnosti, kde vládce právě odpočíval. Ten byl zprávou tak překvapen, že se jen posadil na lůžku a zíral na muže, který mu zprávu přinesl. Po chvílce však vyskočil a nechal si text zprávy zopakovat.

„Ihned svolajte jednotlivé velitele na poradu!“ zvolal a začal nervózně přecházet po místnosti. Jakmile se velitelé všech jednotek shromáždili v zasedací místnosti, začal Vládce hovořit.

„Před malou chvílí jsme zachytili zprávu o tom, že Ylem je živ a je držen v zajetí na planetě Pandora.“ Po těchto slovech to mezi veliteli zašumělo. Vládce počkal, až se všichni zklidnili

a v řeči pokračoval. „Nevím ale, zda té zprávě můžeme věřit, zda to není jen další past s cílem vylákat naše jednotky a zničit je stejně jako na Luthysu. Myslím, že je to důležité rozhodnutí a než vydám rozkaz, chtěl bych slyšet váš názor, co si o tom myslíte. Tak kdo se hlásí o slovo jako první?“ Velitel Za-tén povstal, odkašlal si a začal hovořit.

„Ano, to je klidně možné, že se jedná o další past. Ale něco mi říká, že by ta zpráva mohla být pravdivá. Když jsme totiž pátrali po Ylemovi v různých končinách vesmíru, několikrát jsme zaslechli zprávy, že se na Pandoře děje cosi podivného. Všechny ty zprávy hovořily o tom, že údajně každá loď, která se k Pandoře přiblíží, je zničena. Myslím, že bychom měli Pandoru podrobně prozkoumat, a je-li tam Ylem držen v zajetí, osvobodit ho. Pokud se ukáže, že tam Ylem není, budeme mít alespoň klidné svědomí, že jsme zprávu prověřili a udělali vše pro jeho záchranu. Jsem tedy pro, abychom na Pandoru poslali výpravu. Musíme se vyvarovat překvapení, jako na Luthysu. Navrhuji poslat tam naši kompletní armádu v plné zbroji“. Za-tén dohovořil a posadil se.

Jakmile skončil, hovořili postupně i další velitelé a nakonec se slova opět ujal vládce Společenství.

„Vidím, že jste všichni zajedno a navrhuje vyslat na Pandoru armádu. Dobře, souhlasím. Jen prosím o maximální opatrnost, aby se neopakovalo to, co na planetě Luthys. Zmobilizujte armádu a připravte se ihned na cestu. Vrchním velitelem armády bude Za-tén. Přeji vám hodně štěstí.“ Vládce skončil řeč a odešel. Velitelé všech jednotek se obrátili k Za-ténovi.

„Slyšeli jste rozkaz, vydejte příkazy k úplné mobilizaci,“ pravil Za-tén, „měli bychom se vydat na cestu co nejdříve.“

Ostatní muži přikývli a postupně opouštěli místnost. Za několik hodin odlétala armáda Hvězdných rytířů směrem k Pandoře.

.....

Kapitán Griffin s muži osaměl ve velitelské místnosti a dal se do předepsaného školení. Školení jim trvalo několik hodin a každý byl nakonec rád, když nastal jeho konec. Muži se rozešli do svých pokojů a do konce dne si každý z nich užíval zaslouženého volna. Pozdě v noci nechal kapitán vystřídat hlídku před Ylemovou celou a Roba i Daka informoval o zprávě, kterou se mu podařilo odeslat.

Druhý den ráno zaklepal kapitán Griffin na dveře generálova pokoje, chvíli počkal a vstoupil. V pokoji již byli ostatní členové velitelského sboru, a jak se ukázalo, čekali již jen na něho.

„Tak konečně jsme tu všichni a můžeme se vypravit za naším Ylemem,“ řekl generál jízlivě a otevřel dveře na chodbu. „Pojďme“. Všichni ho následovali. Hlídka přede dveřmi oznámila, že je vše v pořádku a otevřela dveře. Zajatec ležel připoután k lůžku, a když muži vstoupili, vrhl na ně krátký pohled. Generál chvíli stál bez pohnutí a vychutnával si převahu. Pak Ylema oslovil.

„Konečně se zase setkáváme, ale tentokrát to bude jiné setkání než posledně, jsi v mé moci. Mohl bych tě nechat zabít, rozšlápnout jako červa, nepohodlný hmyz, ale rozhodl jsem se, že to neudělám. A víš proč?“ Ylem mlčel a jen se opovrzhlivě díval na Ribbina. Ten ve svém monologu pokračoval.

„Nikdo by se nemohl divit, kdybych tě nechal zabít. Kvůli tobě byla Pandora vyloučena ze Společenství. Ale rozhodl jsem se, že ti dám šanci. Můžeš si zachránit život, když s námi budeš spolupracovat. Co na to říkáš?“ Generál se ale odpovědi nedočkal. Ylem se na něj stále díval s opovržením a koutek úst mu cukl potlačovaným úsměvem. Po dlouhé době, která všem v místnosti připadala jako celá věčnost, konečně promluvil a hleděl Ribbinovi přímo do očí.

„To si vážně generále myslíte, že s vámi budu spolupracovat? Že zradím a budu pomáhat tomu, kdo porušuje pravidla Společenství? Že budu pomáhat někomu, kdo lstí vylákal a zničil záchrannou výpravu Hvězdných rytířů? Víte sám velice dobře, že Pandora byla ze Společenství vyloučena právem. Nikdy s vámi nebudu spolupracovat a raději zemřu, než abych zradil,“ odpověděl Ylem a odmlčel se. Generál zrudl a zaskřípal zubama. „Donutím tě ke spolupráci, mám na to prostředky!“ „Stráž! Okamžitě sem!“ zařval vzteklým hlasem. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil Rob. „Okamžitě sem přivezte generátor! Pár

elektrických šoků určitě přinutí Ylema ke spolupráci! Tak pohyb, pohyb!“ Generál stále hulákal, šermoval rukama a přecházel po místnosti. Ostatní muži ho s úžasem sledovali.

„Něco se vám snad nezdá?!“ obrátil se na ně. „Účel světí prostředky.“

Zanedlouho se otevřely dveře a Dak s Robem vtáhli do místnosti malý pojízdný generátor. Kapitán Griffin je s hrůzou sledoval. Ylema teď na příkaz generála budou mučit elektrickými šoky. Opravdu se neštítí ničeho. Usilovně přemýšlel, jak Ylema zachránit. Ale otevřeně vystoupit na jeho obranu by bylo riskantní a nepřineslo by to žádný efekt. Náhle zachytil znamení, které mu nenápadně dával Rob. Nepoznal zcela přesně, co Rob myslí, ale pochopil, že nemusí mít obavy. Generál přistoupil blíž k Ylemově lůžku. „Tak co, nerozmyslíš si to?“ zeptal se Ylema. „Ušetříš si spoustu bolesti.“

Ylem místo odpovědi jen odvrátil pohled ke zdi. „Připojte mu elektrody na tělo a pusťte do něj proud!“ rozkázal generál. Rob přistoupil k zajatci a začal mu připevňovat elektrody na tělo. Když Ylemovi upevňoval na hrud' poslední elektrodu, sklonil se k němu tak, že svými dlouhými vlasy zakryl jeho hlavu a pošeptal mu do ucha. „Křič a dělej, že tě to bolí.“ Více však nestačil říci, neboť velitel k němu přistoupil. „Hotovo?“ otázal se generál Ribbin.

„Ano pane generále, hotovo,“ odpověděl Rob a odstoupil od lůžka.“ „Tak začněte, pusťte do něj proud!“ rozkázal generál a také ustoupil o krok dozadu. Dak zapnul generátor a kontrolky se rozsvítily. „Na kolika ampérech začneme?“ otázal se generála. „Začněte na té nejnižší hodnotě a postupně budeme přidávat!“ odpověděl generál. Dak nastavil otočný knoflík potenciometru na nejnižší hodnotu a podíval se na generála. „Můžeme to spustit, pane.“ Ten místo odpovědi jen pokývl hlavou. Dak zmačkl tlačítko na panelu a s napětím sledoval Ylema. Se stejným napětím v očích na něj hleděl Rob. Chvilí se nic nedělo a pak Ylem slabě vykřikl a díval se přitom na Roba. Ten nepatrně pokývl hlavou. „Sláva, Ylem to pochopil a spolupracuje,“ pomyslel si. „Přidejte pár ampér!“ vykřikl generál s úlistnou radostí. Dak otočil knoflíkem potenciometru. Ylem na lůžku vykřikl hlasitěji a jeho tělo zaškubalo. „Ještě přidejte!“ volal generál. Dak opět otočil knoflíkem. „Ještě a ještě trochu!“ vykřikoval generál. Ylemovi výkřiky sílily a tělo s sebou škubalo v křečích. „Dost!“ vykřikl náhle Ylem.

„Okamžitě to vypněte!“ zvolal generál. Dak zmačkl tlačítko na pultu.

„Tak už si přišel k rozumu a budeš spolupracovat?“ otázal se generál Ylema.

„Musím si to v klidu rozmyslet,“ odpověděl Ylem tiše.

„Tak to ne!“ vykřikl generál. „Ty mi odpovíš hned! Pokračujeme!“

Než stačil Dak zmačknout tlačítko na pultu, otevřely se dveře a dovnitř vběhl voják s papírem v ruce. „Spěšná zpráva pane,“ pravil a podával papír generálovi. Ten si jej vzal a přečetl. Při čtení jeho tvář zbrunátněla, a jen dopis přečetl, roztrhal jej na malé kousky. „Pro dnešek

končíme, všichni ven,“ rozkázal. „A ty si zatím rozmysli, jestli budeš spolupracovat,“ prohodil směrem k Ylemovi.

„A kapitáne Griffine, postavte zas hlídky a přijďte pak za mnou“. Muži postupně opouštěli místnost.

„Robe, sejměte Ylemovi elektrody ale generátor tady nechte“ rozkázal Griffin a s ostatními vyšel z místnosti. Jakmile Griffin s Robem a Dakem přede dveřmi osaměli, vysvětlili oba vojáci kapitanovi, co vlastně s generátorem provedli. „Stačila jen malá úprava a proud do elektrod vůbec nešel. Přístroj se ale tvářil, že funguje,“ vysvětloval s úsměvem na tváři Dak.

„A to jste stihli za tak malou chvíli, než jste dopravili generátor?“ s údivem se otázal Griffin.

„Ne, to jsem udělal již včera večer, znám už tak trochu generála a tušil jsem, s čím asi přijde. Nebylo by to poprvé,“ odpověděl Dak. „A já jsem Ylemovi řekl, aby předstíral bolest a křičel,“ dodal Rob.

„Perfektní práce,“ pochválil je Griffin, „počkejte tady, já teď zajdu za Ylemem,“ řekl pak a vstoupil do místnosti.

„Jakmile překročil práh, Ylem zvedl pohled a vyčítavě se na něj podíval. „Griffi, co ty tady děláš? Jak to že ses přidal k Ribbinovi? To bych od tebe nikdy nečekal!“

„Yleme prosím poslouchej mě, na vysvětlování není moc času. Udělal jsem chybu a snažím se ji napravit. Společně s těmi vojáky se tě snažím ochránit. To díky nim nefungoval ten generátor a jeden z nich se ti to snažil povědět. Také jsem poslal zprávu Společenství, kde jsi. Obávám se, že ten papír, který generál dostal, bylo hlášení o tom, že někdo poslal zprávu Společenství. Teď už generál ví, že tady má zrádce,“ vychrlil ze sebe Griffin jedním dechem jakoby se obával, že každou chvíli do místnosti někdo vstoupí a jeho řeč přeruší.

„Děkuji ti Griffi, a poděkuj za mně i těm vojákům. Hodně riskujete. Kdyby se generál dozvěděl, že jste mi pomohli, vím, co by vás čekalo.“

„Ano. Smrt. Ale rozhodli jsme se ti pomoci a něco musím vymyslet. Teď už ale musím jít, generálovi by mohlo být podezřelé, kde jsem tak dlouho,“ odpověděl Griffin a vyšel z místnosti. V krátkosti pověděl čekajícím vojákům obsah rozhovoru s Ylemem a za malou chvíli již spěchal chodbou k pokojům generála.

„Dále!“ ozvalo se z pokoje, když Griffin zaklepal. Kapitán vstoupil a zavřel za sebou dveře.

„Máme tady kysu, kapitáne,“ začal zvolna generál a přecházel po místnosti sem a tam.

„Na tom papíru, který mi přinesli, když jsme byli u Ylema, byla zachycena zpráva, kterou kdosi zaslal Společenství. Někdo je v ní informuje, že Ylem je u nás. Teď můžeme očekávat, že se ho v nejbližší době pokusí osvobodit. Proto jsem se rozhodl, že nebudu už Ylema přemlouvat ke spolupráci, ale nechám ho popravit. Až přiletí Hvězdní rytíři, najdou už jen

jeho mrtvolu. Poprava bude zítra ráno. Zařídte to.“ Generál se zastavil uprostřed místnosti a podíval se přímo na Griffina. „A ještě něco. Tu zprávu poslal někdo v době, když jsem včera likvidoval tu neznámou loď. Takže všichni, kdo ve velitelské místnosti byli, jsou podezřelí. Včetně vás kapitáne. U všech nařídím bezpečnostní prověrku a jakmile zjistím, kdo to byl, nechám ho také popravít. To je všechno, můžete jít.“

Griffin stál chvíli jako opařený, pak pokývl hlavou a beze slova odešel z místnosti. Věděl, že teď musí rychle jednat a vymyslet něco, jak Ylema zachránit. Času není nazbyt.

Urychleně vyhledal Roba a Daka a informoval je o úmyslu generála, nechat Ylema popravít. „Musíme okamžitě jednat a něco podniknout, jinak je s Ylemem ámen,“ řekl oběma vojákům.

„To ano, ale jak to jen zařídit?“ odpověděl Dak a usilovně si třel bradu. „Ylem musí zmizet a my s ním, protože jakmile generál zjistí, že je Ylem pryč, lehce si domyslí, kdo za tím stojí. Napadá vás něco?“

„Možná bych o jedné možnosti věděl,“ pravil náhle Rob. „Co takhle se dostat k hangáru, unést jednu z lodí a skrýt se v horách. Tam bychom mohli počkat do doby, než se objeví Hvězdní rytíři. Museli bychom mít s sebou i zásoby potravy protože nevíme, kdy se tady armáda Společenství objeví“.

Griffin se zamyslel. „Musíme mít zbraně, protože jakmile náš útek objeví, budou po nás intenzivně pátrat. Rozdělíme si teď úkoly. Já půjdu sehnat zbraně a munici a vy sežeňte zásoby jídla a pití. Pozdě večer se sejdem na začátku chodby, která vede k Ylemově cele. Osvobodíme ho a společně vyjdeme k hangárům, kde se zmocníme některé z lodí. Bez boje se to ale asi neobejde, všechny hangáry jsou totiž hlídané. Tak a teď rozchod a za hodinu na domluveném místě.“ Všichni tři muži se rychle rozešli.

Kolem půlnoci se opět všichni tři sešli na určeném místě.

„Tak co, vše připraveno?“ zeptal se Griffin.

„Ano,“ odpověděl Rob, „máme vše připraveno u bočního východu k hangárům. A vy, jak vidím, vy jste také nelenil a zbraně zajistil.“ Kapitán Griffin totiž měl na zádech pověšeny tři nejmodernější laserové zbraně a čtvrtou držel v ruce. „Ano, zbraně jsem zajistil, ale munici musíme vyzvednout venku ve skladu,“ odpověděl kapitán. „Ale už pojďme, musíme jít pro Ylema.“ Muži vykročili směrem k Ylemově cele a rychle kráčeli chodbou. Když vstoupili do cely, Ylem spal. Rob rozsvítil slabé světlo.

Griffin zatřásl se zajatcem. „Yleme, vstávej, situace se změnila,“ Ylem otevřel oči a pohlédl na Griffina. „Co se děje Griffi?“ otázal se.

„Musíme okamžitě pryč. Generál už ví, že byla zaslána zpráva Společenství a rozhodl se, že tě zítra ráno nechá popravit. Rozhodli jsme se odejít s tebou, schovat se v horách a vyčkat příchodu Hvězdných rytířů,“ odpověděl rychle Griffin a zápolil přitom s pouty na Ylemových rukou a nohou. Konečně se mu podařilo pouta uvolnit a Ylem vyskočil z lůžka. „Tak jdeme,“ zavelel a Griffin mu podal jednu z laserových zbraní. Muži vyšli na chodbu a pomalu postupovali k bočnímu východu, směrem k hangárům. Cesta proběhla bez sebemenších problémů, neboť základna byla liduprázdná a všichni vojáci spokojeně odpočívali ve svých pokojích. U východu si mezi sebe rozdělili zásoby potravin a vydali se k hangárům. Pohybovali se tiše a dávali si přitom pozor, aby nevstoupili do prostoru, který ozařovala záře reflektorů ze strážních věží. První hangár byl uzamčen a kapitán nechtěl ztrácet čas s jeho otevíráním. Ostatně hluk, který by při násilném otevření způsobili, by je mohl prozradit. Museli najít otevřený hangár. Čtvrtý byl odemčen. „Konečně,“ hlesl Griffin a otevřel dveře hangáru naplno. Uvnitř stála nejmodernější kosmická loď dokonce vybavena zbraňovými systémy. „Perfektní!“ zajásal kapitán. „Jestli se nemýlím, tak ta loď patří samotnému generálovi!“ A při těchto slovech otevřel dveře kokpitu. Muži rychle vklouzli do lodi. Jednalo se skutečně o jednu z nejmodernějších lodí, která pohodlně uvezla osm mužů včetně nákladu. „Alespoň se tady nebudeme tísnit. Robe, počkejte s Ylemem tady a já se s Dakem vypravím pro munici do našich zbraní,“ pokračoval v řeči. Vše proběhlo v klidu. Kapitán měl klíče od skladu a nikdo ho nestřežil. Nabrali munice, kolik unesli, a vrátili se zpět do hangáru. Ylem s Robem již na ně čekali a společně začali ukládat munici do lodi.

„Copak to tady děláte?“ ozvalo se náhle za jejich zády. Všichni se prudce otočili. Za nimi stál velitel ostrahy a prohlížel si je podezíravě ve svitu baterky.

„Vždyť ... je ... to Ylem,“ koktal překvapeně. „A vy mu pomáháte k útěku, kapitáne, to je zrada,“ osočil se na Griffina a si přiložil vysílačku k ústům. Než však stačil cokoli ohlásit, Griffin k němu přiskočil a pažbou zbraně jej srazil k zemi. Muž se skácel k zemi a vysílačka mu vypadla z ruky. „Honem! Rychle to naložte a pryč odsud!“ Vykřikl kapitán Griffin a všichni horečně dokončovali nakládání. V momentě, kdy jeden po druhém prolézali vstupním otvorem do lodi, se počal muž na zemi probírat z bezvědomí. To už ale zaburácely motory, a loď se začala pomalu odlepovat od země. Směřovala k východu z hangáru. Po chvíli se základnou rozezněly sirény, naplno se rozzářily všechny reflektory a z budov začali vybíhat vojáci. To už ale byl koráb vysoko na obloze a zamířil k západu, směrem k horám. Malou chvíli po té, co byl vyhlášen poplach, se na místo dostavil generál. „Tak co se tady vlastně stalo?“ otázal se velitele ostrahy. Tem mu dopodrobna vylíčil průběh událostí.

„Tak to Griffin je ten zrádce, co poslal zprávu Společenství,“ drtil nenávislně Ribiin slova mezi zuby. „A já mu věřil. Kdo byl s ním?“ otázal se velitele.

„Rob a Dak, pane,“ zazněla odpověď. „A unesli vaši loď, generále,“ dodal vzápětí.

„Okamžitě za nimi a přiveďte je zpět!“ zavelel generál. „Tohle si pěkně odskáčou!“

„Nevíme, kterým směrem se vydali, pane,“ nesměle hlesl velitel.

„Moje loď má zabudovaný identifikátor polohy, takže není nic jednoduššího, než zadat do počítače povel pro vyhledání a souřadnice se objeví na mapě,“ vyštěkl generál. „Pojďme do velitelské místnosti a tam to zjistíme. A nechte už konečně vypnout ty sirény“. Po celou dobu jejich rozhovoru se totiž ozýval ječivý zvuk sirén. Oba muži vykročili k velitelské místnosti a než tam došli, zvuk sirén umkl. Ve velitelské místnosti přistoupil generál ke klávesnici počítače a rychle zadal několik údajů. Po malé chvíli se na velké plazmové obrazovce umístěné na stěně rozsvítila mapa Pandory a jen o pár chvil později se na ní rozblikala černá tečka.

„Tak tady je máme!“ zvolal generál. „Je to tak, jak jsem tušil. Míří k horám, zřejmě proto, aby tam vyhledali úkryt a vyčkali v klidu příchodu Hvězdných rytířů. My jim to čekání ale osladíme. Ihned se vydáme na cestu a přepadneme je. A protože nemají ani tušení, že známe jejich polohu, určitě moc opatrní nebudou! Odlétáme!“ Oba muži vyšli z místnosti a zamířili zpět k hangárům. Zde generál v krátkosti informoval všechny kolem o poloze uprchlíků a za malou chvíli vyrazily lodě povstalců směrem k horám. Hned po startu se řadily do bojové formace.

Griffin hledal po přiletu do hor místo na přistání. Vyhlédl si malou plošinu uprostřed rozeklaných skal a pokoušel se přistát v záři přistávacího reflektoru. Ve tmě však špatně odhadl délku plošiny a tak místo na začátku se podvozek lodě dotkl země zhruba uprostřed plošiny. Přehlédl ale nevelkou díru a loď do této díry zapadla. Ozvala se ohlušující rána a počítač hlásil, že se utrhla část podvozku. „Tak to se mi moc nepovedlo,“ omlouval se Griffin. „Za světla loď prohlédneme a uvidíme, co se dá dělat. Nyní navrhuji, abychom si odpočinuli, máme před sebou náročný den. Vezmu si první hlídku a pak mě vystřídá Rob.“ Griffin se pohodlně usadil do křesla a ostatní muži si našli místo k odpočinku.

Sotva se první sluneční paprsky vyhouply nad obzor Pandory, probudil Rob kapitána Griffina z krátkého spánku. „Už je čas pane, měli bychom prohlédnout loď a pokusit se dostat jinam. Nemám z tohoto místa dobrý pocit,“ stísněně pravil Rob. Oba muži vystoupili z lodi a začali s obhlídkou. Po malé chvíli se k nim připojil Dak s Ylemem.

„Tak s touhle lodí se už nikam nedostaneme, Griffi“ pravil Ylem a ukazoval na odtržený podvozek a vytržené kabely. „To tady neopravíme.“

„Ano, to je pravda“ souhlasil Griffin a prohlížel si poškozenou loď. „To jsme potřebovali ze všeho nejmíň, proč jsem nedával větší pozor,“ vyčítal si.

„Ale no tak, Griffi, nic si nevyčítej, to se může stát každému. Kdybys viděl, kolikrát jsem já poškodil Orla při přistání,“ povzdechl si Ylem. Při vzpomínce na svého věrného přítele, kosmický koráb jménem Orel, který teď ležel zničený kdesi na planině Zoxu, jej bolestně bodlo u srdce.

„Doufám, že alespoň zbraňové systémy budou v pořádku,“ pravil Griffin a zmizel v lodi. Po malé chvíli se vrátil ale zpět. „Funkční je jen jeden raketomet“ hlásil. „Ty ostatní jsou nefunkční. Zřejmě kvůli těm vytrženým kabelům,“ dodal a rukou ukazoval na kabely, které se jako hadi svíjeli pod lodí. „Možná bychom se mohli pokusit je spojit a tak zbraňové systémy oživit.“

„To bude ale strašná práce,“ povzdechl si Dak. „Těch možností jak kabely propojit je mnoho.“

„Nezbývá nám ale nic jiného, musíme to zkusit. Pojd'me na to, ať neztrácíme čas. Ty Daku zkoušej kabely propojit a já budu zbraňové systémy zkoušet. A ty Robe se posad' k raketometu a měj oči otevřené,“ vydal pokyny Griffin.

„Pomohu ti, Griffi,“ nabídl se Ylem a vrátil se do lodi. Jen co začali s opravou kabelů, ticho, které na planině dosud panovalo, bylo náhle prořato syčivým zvukem a nedaleko lodi dopadla první raketa. Kovové střepiny, které se rozlétly všude kolem, prudce udeřily do korábu a zranily Daka, který se nacházel právě pod lodí. Zraněný muž vykřikl.

„Povstalci!“ vykřikl Griffin. „Jak nás mohli tak rychle najít? Nalétávají na nás ze slunce, Robe střílejí!!!“

Rob odjistil raketomet, a jakmile rozeznal první loď, zaměřil ji a vystřelil. „Zásah! Zásah!“ nadšeně vykřikl. „A ještě jeden!“

Zasažené stroje se po ohromných výbuších rozpadly na kusy.

Tahle bitva byla ale předem ztracená. Lodí povstalců bylo moc, a jejich střely dopadaly čím dál tím blíž.

„Griffi, musíme opustit loď, tady nemáme šanci přežít,“ nabádal Ylem Griffina k ústupu.

„Pobereme, co stačíme unést a pokusíme se ukrýt ve skalách,“ rukou ukázal na skály, které je obklopovaly. Griffin mlčky přikývl. Všichni tři sebrali zbraně a munici, vylezli z lodi a pomohli zraněnému Dakovi vstát. Jen co poodešli pár metrů od korábu, byl zasažen tříštivou střelou. Výbuch odhodil všechny stranou. Když se zas postavili na nohy, zjistili, že stroje povstalců se shromáždily v malé výšce nad planinou a všechny jejich zbraně mířily na ně.

Z bojové formace se vyčlenila jedna loď a poodlétla před ostatní. Generál. Planinou se rozlehl jeho hlas zesílený megafonem.

„Griffine, ty zrádče!!!“ To sis vážně myslel, že toho svého kamarádíčka zachrániš? Vyřídím si to s vámi a za chvíli budete všichni mrtví!!!“ Hulákal vztekle generálův hlas z megafonu.

„Máte posledních pět vteřin a pak z vás má raketa udělá mastnej flek!! Rozlučte se se životem!!!“

„Pět!!....“ začal generál odpočítávat.

Ylem, Griffin, Rob i Dak se porozhlédli kolem. Utéci nebylo kam. Muži se uchopili za ruce a hleděli své smrti vstříc.

„Čtyři!!....“

Ylem si vzpomněl na svoji matku, otce a na všechny ty šťastné okamžiky, které s nimi prožil, a bylo mu smutno. Vzpomněl si také na Gimedu, kterou již nikdy neuvidí.

„Tři!!“

Znovu mu prolétla hlavou všechna ta dobrodružství, která zažil, když cestoval vesmírem, objevoval jeho krásy a pomáhal ochraňovat Dobro.

„Dva!!...“

Ylemovi běžel před očima film vzpomínek. Tolik jsem se snažil ochraňovat Dobro. Není přece možné, aby nakonec Zlo zvítězilo. Ale už tomu tak bude. Zlo vítězí. Co bude ale pak? Ještě nedávno věřil ve svou záchranu, po té, co ho Griffin informoval o tom, že se ho budou snažit ochránit. Ylem pevně stiskl ruku bývalého přítele. „Sbohem Griffi“ zašeptal. Griffin stisk ruky opětoval, podíval se na Ylema a rovněž zašeptal. „Sbohem Yleme.“

„Jedna!!....“

Ylem viděl, jak generál nazvedl ochranný kryt a pokládá prst na knoflík spouště. Poslední, na co Ylem pomyslel, bylo, že ještě není připraven zemřít. Generál se vítězoslavně šklebil.

Náhle, v témže okamžiku, přelétlo nad planinou několik bitevních strojů s výsostnými znaky Hvězdných rytířů na křídlech a jejich střely zasáhly loď generála dříve, než stačil zmačknout knoflík spouště. Loď se rozpadla na několik kusů a dopadla na zem. Trosky okamžitě začaly hořet. Ostatní povstalci byli nenadálým útokem tak překvapeni, že se svými koráby zůstali stát na pozicích, kde byli před chvílí. A když se pak pokusili s loděmi manévrovat, byli již obklíčeni bitevními stroji Hvězdných rytířů. Těch bylo tolik, že na každou povstaleckou loď připadalo alespoň deset lodí Společenství. Z reproduktorů se ozval zesílený hlas velitele Za-téna.

„Zanechte odporu a vzdejte se! Váš odpor je marný. Celá planeta je pod naší kontrolou, nikdo vám nepřijde na pomoc a generál je mrtev. Okamžitě přistaňte se svými stroji na velké planině pod horami! Kdo se pokusí o odpor, bude bez milosti zlikvidován!“

Po těchto slovech začaly povstalecké lodě přistávat jedna po druhé a z nich vystupovali vojáci s rukama nad hlavou.

Postupně dosedlo i několik korábů Hvězdných rytířů, včetně lodi velitele Za-téna. Ten z lodi vystoupil a zamířil vzhůru k Ylemovi. Ostatní Hvězdní rytíři se shromáždili kolem povstalců, kteří tam stáli s rukama nad hlavou.

„Zdravím tě Yleme, rád tě zas vidím a jsem rád, že jsi živ a zdrav,“ podával Za-tén Ylemovi ruku, když dorazil k poškozené lodi.

„Také tě rád vidím Za-téne a musím říci, že jste přišli na poslední chvíli. Nevěřil jsem tomu, že přežijeme. A jak jste se dozvěděli, kde nás máte hledat?“ odpověděl Ylem a potřásl si se Za-ténem rukou.

„No obdrželi jsme depeši, že jsi držen na Pandoře a tak jsme sem s celou armádou vyrazili. Měli jsme totiž různé zprávy o tom, že se zde děje něco nekalého. Překonat obranu na cestě k Pandoře byla hračka a na základně ve velitelské místnosti jsme našli na monitoru mapu, kde byla aktivní vaše pozice. To nám pověděl jeden z vojáků, kterého jsme tam zajali. No a sem jsme přiletěli skutečně na poslední chvíli,“ řekl Za-tén. Jeho pohled pak sklouzl z Ylema na Griffina, Roba a Daka.

„A kdo jsou tito muži?“ zeptal se.

„Griffin by sis mohl pamatovat z dob, kdy byl ještě Hvězdným rytířem. Protože ale porušil naše zákony, byl z řad Hvězdných rytířů vyloučen a tak se přidal ke generálovi. Pro generála pracovali rovněž Dak s Robem,“ odpověděl Ylem.

„Podíleli jste se na zločinech generála a musíte být po zásluze potrestáni. Jste si vědomi své viny?“ obrátil se Za-tén na muže. Ti mlčky přikývli.

„Dobře, připojte se k ostatním mužům,“ nakázal jim Za-tén. Ylem ale zasáhl.

„Ne, to ne. Tito muži mi pomohli a měli teď zemřít se mnou. Byl to Griffin, kdo poslal zprávu Společenství, kde jsem. Vděčím jim za život“. A Ylem v krátkosti vypověděl vše podstatné.

„Dobře, poletí tedy v lodi s námi,“ rozhodl Za-tén a dal povel k odletu. Hvězdní rytíři počali povstalce pobízet k nástupu do lodí.

„Všichni budete dopraveni na Garlen a tam postaveni před soud. Vaše činy budou po zásluze potrestány. Ovšem hlavní viník tam nebude. To vás ale nez bavuje odpovědnosti!“ promluvil Za-tén k povstalcům připraveným nastoupit.

Ylem pak promluvil směrem ke Griffinovi. „Vám se dostane spravedlivého procesu a já před soudem vypovím, co jste vykonali a jak jste mi pomohli. Vážím si toho,“ a poté všem třem mužům postupně podal ruku. „A až si odpykáte svůj trest, rád vás přivítám u mě na Gimedě,“ dodal. Všichni nastoupili do velitelské lodi a za malou chvíli nechali Pandoru a její měsíce daleko za sebou. Ylem stál u okna a díval se na vzdalující se planetu. Dá to ještě hodně práce, než v celém vesmíru bude vymýceno Zlo. Ylem přemýšlel o všem, co se zde stalo a v duchu se již těšil domů. Z úvah ho vytrhl Griffin, který k němu přistoupil. „Začnu nový život,“ pravil a společně se dívali na vzdalující se Pandoru.